

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΜΠΟΕΜ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΕΣ ΤΟΥ ΙΔΡΥΤΟΥ ΤΗΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΜΟΝΜΑΡΤΗΣ,

"Ένας ξεχωριστός τύπος της προπολεμικής μπεσιμικής ζωής. Τα παθήματα του Ζύλ Ντεπακι. Πώς πήγε στο σπίτι του 'Αλφόνς 'Αλλαι και πώς ξέχασε το σκεπτό της επισκέψεώς του. 'Η καλόκαρδη υπηρέτρια. 'Ο Ντεπακι στην κουζίνα. Πώς έφαγε με την υπηρέτρια, ενώ ήταν προσκαλεσμένος στο τραπέζι του κυριού της. Τό παντελόνι που εξαφανίζεται, κλπ. κλπ.

ΠΟ το βιβλίο του διασημού Γάλλου μυθιστοριογράφου κ. Φρανοί Καρκό, «Από τη Μονμάρτη στο Καρτιέ Λατέν», γνωστό στους αναγνώστες μας από τα τόσο ενδιαφέροντα ανέκδοτα, που δημοσιεύσαμε ως τώρα, παραλαμβάνουμε σήμερα τις παρακάτω σελίδες, σχετικές με τον Ζύλ Ντεπακι, έναν από τους πιο περιέργους μπεσιμ του προπολεμικού φιλολογικού Παρισιού, τον ιδρυτή της «Ελευθέρας Δημοκρατίας της Μονμάρτης».

«Πολλοί δρόμοι της πρωτεύουσας — γράφει ο Φρανοί Καρκό — φέρουν σήμερα τα όνοματά ανθρώπων που ήσαν σχεδόν άγνωστοι σ' όλο τον κόσμο. Γι' αυτόν ίσως το λόγο, ή απόφασις του δημοτικού συμβουλίου να δώσει σ' ένα δρόμο της Μονμάρτης τ' όνομα του Ζύλ Ντεπακι, ένθουσιασε όχι μονάχα όλους γνωρίσαν προσωπικά τον ιδρυτή και πρώτο δήμαρχο της 'Ελευθέρας Δημοκρατίας της Μονμάρτης, αλλά και όλους τους κατοίκους της μεγάλης αυτής περιφέρειας, που αισθάνονται πραγματική λατρεία για τον πρώτο...ηγούμενο τους!

Εγνώριμα τον Ζύλ Ντεπακι όταν έβαινα στη Μονμάρτη τα πρώτα μαθήματα τέχνης και...μπεσιμικής ζωής. Και ή αλήθεια εινε ότι ειθύς εξ' αρχής δεν μου έκανε εξαιρετική εντύπωση. Διέφερε τόσο πολύ από τους άλλους τύπους, που συγνάζανε στα διάφορα φιλολογικά κέντρα και οι οποίοι προκολούσανε το θαυμασμό μου με το παράξενο ντύσιμό τους, με τις θεατρικές χειρονομίες τους, με τις φωνές τους και με την ενθύμια τους! 'Ο Ντεπακι ήταν, άπεναντίας, ένα πλάσμα που φοδόντανε, θά μπορούσε κανείς να πη, να εκδηλώσει την παρουσία του. 'Ωρρός, αδύνατος — το σώμα του έπλεε κυριολεκτικά σέ κοστούμια που μπορούσαν να χωρέσουν άλλους τρεις σάν κι' αυτόν — με γροίφα μαλλιά, με φωνή οδυσιμένη, αδύνατη, έδινε την εντύπωση ιενοβάτου, ανθρωπου καταδικασμένου άτ' τη φύση να δέχεται πάντοτε τα περιάγματα και τα ερωτικά σχόλια των άλλων. Φαίνεται πως ο Ντεπακι τó ελγε πάρα κι' ο ίδιος απόφασι ότι ήταν ένα αξιογέλαστο πλάσμα, γιατί όσα κι' άν του έκαναν, δεν θυμωνε ποτέ.

'Η αλήθεια τώρα εινε πως όλοι οι φίλοι του όχι μονάχα τον αγαπούσαν για την καλωσύνη του, αλλά και τον εκτιμούσαν για την ικανότητά του. 'Ο Ντεπακι εχεν επιτύχει και ως δημοσιογράφος και ως λαϊκός τραγουδιστής. Και τα σκίτσα του εχαν μιá χάρι, μιá δροσιά έντελως άσυνήθιστη. Μά ο Ζύλ θά παραμείνη διάσημος όχι για τις δημοσιογραφικές του επιτυχίες — ο κομισμένος αυτός άνθρωπος ήταν ένας από τους καλύτερους ρεπόρτερ της εποχής του — ούτε και για τα λαϊκά τραγουδάκια του, πολλά από τα όποια «επανέρχονται» και σήμερα στα χείλη των παλαιών Παρισινών, μά για τις καταπληκτικές,τις κολοσσιαίες άφηρημάδες του! Μερικές από τις πιο ιστορικές άφηρημάδες του αγαθού αυτού τύπου, θά σάς άφηγηθώ τώρα.

'Η προμεταίτις του περιφήμου Παρισιού περιοδικού «Μαύρος Γάτος»

—'Αφού εινε έτσι, δεν πρέπει να τον άνησυχήσετε!... Ειπε ο Ντεπακι. 'Η ύποταγη του συμπαθητικού αυτού ανθρώπου συγκίνησε την υπηρέτρια.

—'Αν θέλεις, ειπε στον Ζύλ, μπορώ να σέ βάλω να περιμένεις στην κουζίνα... Μόλις εύκαιρη ο κύριος, θά τον ειδοποιήσω ότι τον ζητάς...

—'Α! σάς εύχριστώ πολύ! ψθύρισε μ' εύγνωμοσύνη ο Ντεπακι.

Και πέρασε στην κουζίνα. 'Η υπηρέτρια τον έβαλε να καθήση σέ μιá καρέκλα και ύστερα άρχισε να επιβλέπει το ψήσιμο μιáς χήνας. 'Η μυρωδιά του πουλερικού έφερε ζαλάδες στον Ζύλ, στον όποιο δεν παροισιάζοντανε συχνά ή εύκαιρία να καταβροχθίση τέτοια νόστιμα φαγητά. Και ο Ντεπακι, ενώ καθόντανε υπομονετικώτατα στην καρέκλα του, μακάριζε εκ βάθους καρδιάς τον...καλεσμένο του 'Αλλαι, ό όποιος θά ξεκοκκάλιζε την όρεκτική αυτή χήνα!...

Πέρασε έτσι κάμποση ώρα. 'Η υπηρέτρια ελγε λείπει πολλές φορές από την κουζίνα και κάθε φορά που έπóστρεφε, έβριζε τον καλεσμένο τους, επειδή άργούσανε ναρθή. 'Η χήνα κόντενε να καή!...

Τέλος ή υπηρέτρια πήρε το φαγητό και τó πήγε στην τραπεζαρία, λέγοντας στον Ζύλ:

—'Ο κύριος άποφάσισε να φάη μόνος του, άφού τον γέλασε ο φίλος του!...

—Θά ήθελα πελά να μάθω, ψθύρισε ο Ντεπακι ανάμεσα από τα δόντια του, ποιά εινε αυτό το ζώο, που περιφρόνησε αυτή την καλοσημμένη χήνα!...

'Υστερα από μιá ώρα ο 'Αλλαι, μπαίνοντας στην κουζίνα για μιá δουδιά, ειπε κατάπληκτος τον...καλεσμένο του να καθέται και να τρώη μαζί με την υπηρέτρια, ή όποια φάνηκε πρόθυμη, από υπερβολική καλωσύνη της, να δώσει ένα πάτο φαί σ' αυτόν τον εκακομοίρη!...

'Η παρακάτω άπίστευτη, μά αληθινή ιστορία, χαρακτηρίζει καλύτερα την κλασική άφηρημάδα του Ζύλ.

'Ενα βράδυ — γράφει ο Καρκό — ενώ είμαστε μιá μεγάλη παρέα συγκεντρωμένοι στο τακτικό μας κέντρο, θυμηθήκαμε ξαφνικά ότι εχουμε άρκετές μέρες να δούμε τον Ντεπακι. Τί να έγινε άραγε ο Ζύλ, ό όποιος δεν έλειπε κανένα βράδυ από τó καφενείο;... Κάποιος από μιáς πρώτους τότε να πάμε στο σπίτι του, να δούμε μήπως ο Ζύλ ήταν άρρωστος, μήπως ελγε ανάγκη τίποτα...

'Όταν μπήκαμε στο δωμάτιο του Ντεπακι, βρήκαμε τó φίλο μας ξαπλωμένο πράγματι στο κρεβάτι.

—Τί έγινες τόσοσ καιρό; τον ρωτήσαμε.

—Είμαι βαρειά άρρωστος! μάς άποκρίθηκε. 'Εχω όχτώ μέρες να σηκωθώ από τó κρεβάτι! Μά αφάνισος ο πυρετός!

Τό χρώμα του όμως μαυρούσε πως ήταν πολύ καλά στην ύγεια του. 'Αλλη λοιπόν θά ήταν ή άφορημή του κρεβατάματος του Ζύλ... Και τον πείσαμε τόσο με τις άλληλάλληλες έρωτήσεις μας, ώστε τον άναγκάσαμε να λύση στο τέλος τον γλωσσόδετη του.

—'Η αλήθεια εινε, παιδιά, ψθύρισε, ότι δεν είμαι άρρωστος... Κάτι άλλο μου συνέβη...

—Λέγε ν' άποφύσουμε...

—Την περασμένη βδομάδα, μόλις πήρα από την έφημερίδα μου μιá προκαταβολή, άποφάσισα να τó ριζώ έξω...

—'Εσύ; φωνάξαμε όλοι μ' ένα στόμα. 'Εσύ, ό πιο άγνός άνθρωπος της πρωτεύουσας;

—Ναι, έγώ!... τραύλισε, με ειλικρινή συντριβή ο Ντεπακι. Μά τιωρήθηκα πολύ σκληρό για τó γλέντι που έκανα... Μόλις, λοιπόν, έβαλα στην τσέπη μου τά ψιλά, πήγα και βρήκα μιá νόστιμη κοπέλλα, που την ελγε γνωρίζει κάποτε σ' ένα μπαρ, και τής πρότεινα να διασκεδάσουμε μαζί... 'Εκείνη δέχτηκε με μεγάλη προθυμία... Φάγαμε, ήπιαμε, χορέψαμε, γελάσαμε και, κατά τά μεσάνυχτα, την έφερα στο δωμάτιό μου...

'Ημιον όμως τόσο ζαλισμένος άτ' τó ρουσί, ώστε δεν άργησα ν' άποκοιμηθώ... 'Όταν ξύπνησα τó πρωί, ή φιληναϊδίτσα μου ελγε φύγει...παίρνοντας μαζί της και τον πορτιονέ μου, στον όποιο ελγα όλη μου την περιουσία, πέντε εικοσόφραγκα δηλαδή... Δεν μου έμνε πια ούτε πεντάρα... 'Υστερ' από αυτό που έπαθα, ντροπάρικα να ξαναητήσω χημάτα από την έφημερίδα... και γι' αυτό μόνο κλεισμένος όχτώ μέρες στο δωμάτιό μου...

—Δεν εινε σοβαρή δικαιολογία αυτή!... διέκοψε τον Ντεπακι. Μπο...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μόλις γεννήθηκε ο Μέγας 'Αλέξανδρος, ο πατέρας του Φίλιππος, που ήταν ένας από τους πιο ένδοξους βασιλείς της Μακεδονίας, έγραψε ένα γράμμα στον μεγάλο φιλόσοφο 'Αριστοτέλη. Το γράμμα αυτό καθρεφτίζει πιστά τον χαρακτήρα και τις αντιλήψεις του Φιλίππου και φανερώνει πόση εκτίμησι είχε σ' αυτό που λέμε διαπαιδαγώγησι των νέων. Νά λοιπόν τὸ περίφημο αὐτὸ γράμμα :

«'Αριστοτέλη, »Μάθε πως η γυναίκα μου γέννησε ένα αγόρι. Γι' αυτό το καλό που μου χάρισαν οι Θεοί, τοίς, ευχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Δὲν τοὺς ευχαριστῶ ὅμως τόσο γιατί ἐγὼ ἔχω παιὰ δαίδοχο, ὅσο γιατί γεννήθηκε τὸ παιδί μου τὸν καιρὸ αὐτὸ που ζῆ ὁ σοφὸς 'Αριστοτέλης, ἀπὸ τὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ διδαχθῆ τὴν ἀρετή. 'Ελπίζω λοιπὸν ὅτι θὰ σ' ἔχη δάσκαλό του κι' ἔτσι θὰ γίνῃ ἀξίος ν' ἀναλάβῃ τὴν βασιλεία τοῦ πατέρα του. Σοῦ εὐχομαι καλὴν ὑγείαν.

Φίλιππος»

Κάποτε ἡ μητέρα τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου ἤθελε νὰ καταδικασθῆ ἕνας ἐχθρὸς τῆς σὲ θάνατο, ἂν κι' ἦταν ἀθῶος. Προσπαθώντας νὰ πείσῃ τὸ γιὸ τῆς νὰ ὑποχωρήσῃ στὴν ἀπαιτήσί της αὐτή, τοῦ ἔλεγε διαρκῶς :

—Μὴν ξεχνᾶς, γιὲ μου, ὅτι σὲ βάσταξα ἐννῆά μῆνες μέσα στὴν κοιλία μου.

Ὁ Μέγας 'Αλέξανδρος ὅμως, μὴ θέλοντας νὰ κἀνῃ ἕνα τόσο μεγάλο ἐγκλημα, τῆς εἶπε τέλος :

—Γιὰ τὸ καλὸ, τὸ μεγάλο καλὸ που μοῦ ἔκανες, μητέρα μου ἀγαπημένη, νὰ μὲ φέρῃς δηλαδὴ στὸν κόσμο, ζήτησέ μου ὁποιαδήποτε θέλεις ἀνταπόδοσι, ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὴν που μὲ ζήτησ' τώρα. Γιατί ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαγοράζεται μὲ καμμιὰ εὐεργεσία !..

Μιά μέρα ὁ φιλόσοφος Θεόφραστος εἶδε διὸ νέους νὰ περπατοῦν μαζὺν καὶ τοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ μεγάλη διαφορά που εἶχαν στὸ ντύσιμό τους. Ρώτησε λοιπὸν τοὺς μαθητὰς του ἂν τοὺς ξέροναν ποιοὶ εἶνε.

—Δὲν τοὺς ξέροουμε προσωπικῶς, τοῦ ἀποκρίθηκαν οἱ μαθηταὶ του. Ξέροουμε ὅμως ὅτι εἶνε διὸ ἀχώριστοι φίλοι.

—Καὶ πὼς λοιπὸν, φώναξε τότε κατὰλίητος ὁ φιλόσοφος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοοῦσε τὴ φιλία χωρὶς θυσίας, πὼς ὁ ἕνας εἶνε τόσο πλούσιος, κι' ὁ ἄλλος τόσο φτωχὸς !..

ροῦσες νάρθηκες νὰ μᾶς δῆς, νὰ μᾶς πῆς τί σοὺ συνέβη καὶ μεῖς θὰ κάνουμε, τι μπορούσαμε γιὰ νὰ σὲ βοηθήσουμε.

—'Η ἀλήθεια εἶνε, ψηθύρισε ὁ Ζύλ, κοκκινίζοντας, ὅτι δὲν μπορούσα νὰ βγῶ ἔξω, ἐπειδὴ ἔκεινῃ ἡ ἀθέοφοβη ἢ φιλενάδα μου...μου πήρε, φευγόντας, καὶ τὸ πανταλόνι μου... Τὸ μοναδικὸ μου πανταλόνι... Πῶς νὰ βγῶ λοιπὸν ἔξω σ' αὐτὰ τὰ χάλια ;...

Κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα ἔβλεπε ὅτι ὁ Ζύλ συνήθιζε νὰ βάζῃ κάθε βράδυ τὸ πανταλόνι του κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα του, γιὰ νὰ τὸ ἔχη τὸ πρωτ...φοροσοιδηλωμένο. Κι' ἐπειδὴ ἡ ἀφηρημάδα τοῦ Ντεπακι ἦταν γνωστὴ σ' ὅλους μας, ὁ φίλος μας αὐτὸς ρώτησε τὸν κρεββατωμένο :

—Μήπως ἔβαλες τὸ πανταλόνι σου κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα ;

—'Αστεινεύσαι, βέβαια ! φώναξε ὁ Ζύλ, μὲ ὕφος προσβεβλημένου ἀνθρώπου. Γιὰ τόσο ἀφηρημένο μὲ πέρασες ;

—Κατέβα, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπὸ τὸ κρεββάτι νὰ κιντᾶσουμε κα μεῖς !..

Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς ἀντιρρήσεις, ὁ Ντεπακι ἀποφάσισε νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ νὰ δεχθῇ νὰ ψάξουμε κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν μᾶς ἦταν νὰ βροῦμε ὄχι μόνο τὸ πανταλόνι τοῦ δημοσιογράφου, σιδερωμένο στὴν ἐντέλεια, ἀλλὰ καὶ τὸ πορτιμὸν τοῦ φίλου μας, στὴν πῶσα τσέπη !..

—Γιὰ φαντασθῆτε !.. μᾶς εἶπε ὁ ἀφηρημένος Ντεπακι, ξίνοντας μὲ ἀπορία τὸ κεφάλι του. Εἶχα βάλει τὸ πανταλόνι μου κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα καὶ τὸ λησιμόνησα !.. "Ἄν δὲν ἐρχόσαστε νὰ μὲ βοηθεῖτε, θὰ ἔμεινα ἄλλες ὀκτῶ μέρες στὸ κρεββάτι, νομίζοντας πὼς δὲν εἶχα πανταλόνι νὰ φορέσω καὶ νὰ βγῶ ἔξω !..

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ : Γιατὶ ὁ Ζύλ Ντεπακι ἴδρωσε τὴν ε'Ελευθέρᾳ Δημοκρατίᾳ τῆς Μονιάρτρησ. — Σπαρταριστὰ ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν μορῶν τοῦ Καρτιέ Λατέν.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΕΙΝΕ... ΜΑΥΡΟΙ

Πῶς ἐξηγοῦν ὁ Νέγροι τὸ ὅτι εἶνε μαῦροι ; Νά μιὰ ὀραία σχετικὴ παραδόσις των :

Ὅταν ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν κόσμο, τοῦ ἔμεινε μονάχα μιὰ μέρα γιὰ νὰ πλάσῃ τὸν ἄνθρωπο.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ δουλεύῃ ἀπὸ τὸ πρωί, ἐργάστηκεν ἀκατάπαυστα ὅλη τὴ μέρα, γιατί ἔπρεπε νὰ φτιάξῃ πολλούς, πάρα πολλούς ἀνθρώπους, ὅσους χρειαζόντουσαν γιὰ τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου.

Τέλος, ὅταν ἔφτασε ἡ νύχτα, τοὺς πρόσταξε νὰ παραταχθῶν ἐμπρός του, γιὰ νὰ τοὺς ἰδῇ πὼς ἦσαν. Ἄρχισε τότε νὰ τοὺς ἐξετάζῃ ἕναν - ἕναν κι' ἔμεινε ευχαριστημένος ἀπὸ τὸ σῆμα τους καὶ τὴ μορφή τους.

Ἐνα μονάχα ἐλάττωμα παρατήρησε : Ἐπειδὴ τοὺς εἶχε πλάσει ἀπὸ χῶμα, ἦσαν ὅλοι μαῦροι.

Μιὰ ὁ Πανάγαθος δὲν τοὺς ἤθελε ἔτσι καὶ σκέφθηκε νὰ τοὺς ἀσπρίσῃ. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τοὺς πλένῃ ἕναν - ἕναν καὶ βιαστικῶς - βιαστικῶς, γιατί ἔπρεπε νὰ τοὺς τελειώσῃ ἔξάπαντος ἐκείνῃ τῇ νύχτᾳ, ὥστε ὁ ἥλιος ποῦ θὰ ἀνέτελλε τὴν ἐπομένη νὰ βρῇ τελειωμένο τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας.

Δὲν εἶχε ὅμως προφάσι νὰ πλύνῃ καὶ ν' ἀσπρίσῃ τοὺς μισοὺς ἀνθρώπους, ὅταν ἄσφαινα ὁ πετεινὸς ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, πανηγυρίζοντας γιὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς ἡμέρας. Εἶχε πειὰ ξημερώσει κι' ὁ Θεὸς ἄφησε τοὺς ἄλλους μισοὺς ἀνθρώπους ὅπως ἦσαν, χωρὶς νὰ τοὺς ἀσπρίσῃ.

Γι' αὐτὸ, λοιπὸν, οἱ μισοὶ ἄνθρωποι εἶνε λεικοὶ καὶ οἱ μισοὶ μαῦροι. Καὶ νὰ γιατί οἱ Νέγροι δὲν τρώνε ποτὲ πετεινὸ, ὅπως οἱ Μουσουλμάνοι δὲν τρώνε — γιὰ ἄλλους λόγους — γουρούνι !

Πῶς τώρα ἐξηγοῦν οἱ λεικοὶ τὴν μαυρίλα τῶν Νέγρων ; Νά μιὰ ἄλλη παραδόσις, Ἰσπανικὴ :

Ὅταν ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν Ἀδὰμ, ζήτηλε ὁ Σατανᾶς καὶ θέλησε νὰ φτιάξῃ κι' αὐτὸς ἕναν ἄνθρωπο.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔπλασε ὁ Σατανᾶς ἔγινε μαῦρος, ἀπὸ τὰ μαῦρα χέρια τοῦ πλάστη του, ὁ Σατανᾶς σκέφτηκε νὰ τὸν ἀσπρίσῃ καὶ τὸν πήγε στὸν Ἰορδάνη νὰ τὸν πλύνῃ. Μόλις ὅμως ἐπλησίασε ἐκεῖ, ὁ Ἰορδάνης τράβηξε τὰ νερά του καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Σατανᾶ ἔμεινε μαῦρος.

Θύμωσε τότε ὁ Σατανᾶς καὶ ἔδωσε μιὰ κατὰμυττα στὸν ἄνθρωπο ποῦ ἔπλασε, κι' ἔτσι ἡ μύτη του πλακώθηκε κι' ἔγινε σιμῆ. Μὰ ἀπὸ τὸ χτύπημα ἔπεσε χῶμα ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ παλάμες του ἀκούμπησαν στὴν ἄμμο τῆς γῆς, ὅπως προτιήτερα εἶχαν ἀκούμπησει τὰ πέλματά του, κι' ἔτσι μισοῦσταν μονάχα τὰ πέλματα καὶ ἡ παλάμες τοῦ μαῦρου.

Πέφτοντας ὅμως χτύπησε ὁ ἄνθρωπος τὸ Σατανᾶ καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Καὶ τότε ὁ Σατανᾶς λυπήθηκε τὸ πλάσμα του καὶ τὸν χάιδεψε στὸ κεφάλι. Καὶ ἔτσι ἀπὸ τότε τὰ μαλλιά τοῦ μαῦρου ἔγιναν κατσαρά, γιατί τ' ἄγγιξαν τὸ πύρινα χέρια τοῦ Διαβόλου !..

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑ'Υ'ΜΟΣ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ὅταν ὁ λόρδος Βύρων βρισκότανε στὴ Γενεύη, γνωρίστηκε μὲ τὸν γιατρὸ 'Αλεξάντερ καὶ συνεδέθη μαζὺν του φιλικώτατα.

Βγαίνανε συχνὰ μαζὺν περὶταιο καὶ καθόντουσαν στοὺς πάγκους τῶν διαφόρων πάγκων, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ γιὰ νὰ διαβάσουν τὰ νέα τῶν ἐφημεριδων. Μιά μέρα ὁ γιατρός, καθὼς διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του, φώναξε στὸν φίλο του λόρδο :

—Βύρων, ἄκουσε μιὰ βλακεία !..

Καὶ τοῦ διάβασε ἀπὸ ἕνα ἄρθρο ἐνὸς κριτικῶ, ὁ ὁποῖος ἔγραφε : «Τὸ νέον ποίημα τοῦ λόρδου Βύρωνος δὲν εἶνε καθόλου ἱκανοποιητικὸ. Οἱ στίχοι του κοιτσιάνουν, καθὼς καὶ τὸ πόδι τοῦ ποιητοῦ.»

Ὁ γιατρός τῶσον καιρὸ δὲν εἶχε παρατηρήσει πὼς ὁ μεγαλοφυὴς φίλος του ἐχόλαινε ἐλαφρά. Ὁ λόρδος Βύρων ὅμως, ποῦ τὸ φυσικό του αὐτὸ ἐλάττωμα ἀποτελοῦσε τὸν μεγάλο καινὸ τῆς ζωῆς του, φώναξε περίλιπος :

—Ἄχ, αὐτὸ τὸ πόδι εἶνε ἡ μαστίξ τῆς ζωῆς μου !..

Καὶ πραγματικῶς, τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ ἔπαιξε πρωτεύοντα ρόλο στὴ δι-αμόρφωσι τῆς ψυχολογίας τοῦ ποιητοῦ.

